

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qualiter nostris bonis operibus, possumus fidelibus viuentibus suffragari.
§. 1

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

TRACTATUS XXIV.

E T

DISPUTATIO VNICA
DE SVFFRAGIIS,

Indulgentiis, & Iubileo.

P V N C T V M I.

De suffragiis, quæ in fidelium viuorum, & defun-
ctorum fauorem præstari possunt.

SVFFRAGIVM, spectato rigore lingue
Latinæ, est quædam authentica signi-
ficatio voluntatis, tum in creandis Ma-
gistratibus, tum in reo iudicando, tum
in lite decidenda, & similibus, iuxta il-
lud Cicer. 3. de legib. *Suffragia in Magi-
stratu mandando, aut etiam de reo iudi-
cando palam fieri melius esset.* At, quia

hæc significatio voluntatis plerumque vtilis esse solet ei, pro
quo fit. Theologi cum D. Thom. in 4. dist. 45. suffragium ap-
pellantur auxilium, & fauorem, quem aliis fidelibus nostris
bonis operibus impendimus. Videndum igitur, qualiter, tum
viventibus, tum defunctis, suffragari possimus, & quæ condi-
tiones ad prædicta suffragia requirantur.

§. I.

Qualiter nostris bonis operibus possimus fidelibus
viventibus suffragari.

1. Triplicem qualitatem satisfactionis, impetrationis, & meriti
nostra bona opera habent.
2. Impetratio nobis, & aliis prodest.
3. Meritum alteri applicari non potest.
4. An satisfactio aliis prodest, proponitur dubitandi ratio.
5. Afferitur, nostras satisfactiones aliis prodesse.
6. Solutur ratio dubitandi n. 4. ad hunc.
7. An efficaciter & infallibiliter aliis prodest nostra satisfactio.
Negant plures.
8. Rectius alij affirmant.
9. Opposita rationes dissoluntur.

1. **P**onendum est, quod sæpè est repetitum, postea bona
opera triplicem qualitatem habere, impetrationis, sa-
tisfactionis, & meriti.

2. Qua parte impetrationem habent, non solum nobis,
sed etiam aliis, saltem de congruo, profunt vt manifestè
colligitur ex illo ad Rom. 15. *Obsecro vos Fratres, vt adiuue-
ris me in orationibus pro me à Deo. & Iacobi 5. Orate pro
inueniem vt saluemini.* Quinimò ad hanc impetrationem non
est necessarium, vt speciali intentione velis alteri tuis bonis
operibus beneficium impetrare: sæpè enim benignis-
simus Dominus ob merita alicuius Sancti aliis dona non
mediocriter concedit. Cum enim omnes fideles in charitate
existentes sint vnus corporis membra. Christo Capiti
vnita, communicationem inter se habere debent, & vnus
operationes aliis omnibus deseruire: sicuti in humano cor-
pore videre licet, vbi quodlibet membrum viuum, non solum
sibi, sed etiam aliis operatur. Quod ita certum est, vt fide di-
uina teneamur credere, hanc Sanctorum communionem, seu
communicationem.

3. At, qua parte nostra bona opera meritoria sunt grati-
æ, & gloriæ, solis ea operantibus prodesse possunt. Nemini
caum datum est, vt sua merita aliis applicare possit: esset enim

alienum à charitate, alteri applicare, quo ipse indiget. Præter-
quam quod ius ad gloriam concedi non potest alicui, gratia, &
satisfactio. Sanctitas autem non alienis operibus, sed pro-
priis comparari debet. Non igitur nostra merita applicari alteri
possunt, vt tradit S. Thom. ab omnibus receptus in 4. dist.
45. q. 2. art. 1. quæstione 4.

4. Quapropter præsens controversia solum est de nostris
bonis operibus, qua parte satisfactoria sunt: an, inquam, aliis
fidelibus applicata illis profunt ad pœnæ pro peccatis debitæ
remissionem, sicuti nobis indigentibus profunt? Videri potest
alicui hoc impossibile. Primum, quia obligatio satisfaciendi est
debitum personale, vt pote propria culpa, & non aliena con-
tractum. Ergo aliena satisfactio remitti non potest; sicuti
non potest remitti culpa, ex qua debitum illud nascitur. Et
forè ob hanc causam dixit Paul. 2. ad Corinth. 5. *Vnusquisque
recipiet, prout gessit in corpore. & ad Galat. 6. Vnusquisque onus
suum portabit.* Secundò, nemo potest alteri meriti gratia, &
gloriæ augmentum: ergo neque pœnæ debitæ remissionem,
qua ad gloriam proximè disponitur, & preparatur. Tertio,
quia nullus est locus Scripture, aut Conciliorum, ex quo man-
ifestè colligitur, satisfactionem nostrorum operum aliis fide-
libus applicari: omnia enim testimonia, quæ adducuntur, nihil
aliud probant, quam nostra bona opera aliis fidelibus prodesse,
quod ex merito de congruo, & per modum impetrationis
sufficenter intelligi potest, idè quod non desuit, qui diceret, ob
nostra bona opera aliis applicata excitari Deum ad concedendam
eis pœnaram remissionem liberalem tam, et si satisfactio
bonis operibus inhærens illis applicata non fuerit, neque
applicari possit.

5. Cæterum pro certo tenendum est, nostras satisfactio-
nes aliis applicari posse, tanquam pretium sufficiens, quo pœ-
næ debitæ remittuntur. Sic D. Thom. quem ferè omnes sequun-
tur, in 4. dist. 20. quæst. 1. art. 2. q. 3. & d. 45. quæst. 2. art. 1. Bona-
nauent. Duran. Palud. Richard. Alenf. & alij, quos referunt, &
sequuntur. Nauarr. tract. de Indulgent. notab. 13. per totum, & no-
tab. 22. num. 8. & 19. Couarr. cap. Alma mater. 1. p. §. 4. n. 7. Bel-
larm. lib. 1. de Indulgent. cap. 2. Suar. tom. 4. in 3. part. dist. 48. de
suffrag. sect. 2. nu. 4. Coninch. dist. 10. dub. 7. n. 53. & dist. 11. dub.
1. & 7. Bonac. dist. 6. de suffrag. quæst. 2. part. 1. in princ. Ratio ea
est: quia negari non potest, potuisse Deum vnus cuius satisfactio-
nes pro alio oblatas acceptare in remissionem pœnæ pro il-
lius peccatis debitæ, sicuti acceptat propriam cuiusque satisfactio-
nem in remissionem propriorum peccatorum, quam
nullatenus acceptare tenebatur. sed poterat Deus, non obstant-
te qualibet satisfactio exhibita, nos punire, prout sibi placitum
esset: quia peccati grauitas est infinita, nullaque huma-
na satisfactio delectabilis. At remissa culpa, & pœna æterna in
temporalem commutata, contentusque humana satisfactio
pro illius remissione, eo ipso, quo satisfactio condigna exhibe-
atur, debita est pœnæ remissio: quia fit solutio debiti, iuxta
Dei creditoris voluntatem. Quòd autem Deus vnus pro alio
satisfactiones acceptet, probat communis Ecclesiæ sensus:
omnes enim credunt, vnum pro alio satisfacere posse: quòd
verum non esset ob solam impetrationem liberalis remissio-
nis, nisi adesset debiti condigna solutio. Præterquam quòd ex
lege ordinaria nemo potest remissionem gratuitam impetra-
re: si enim sibi impetrare non potest, à fortiori neque alteri,
præcipue cum rationi dissouum sit velle remissionem gratui-
tam debiti ex iustitia, qui habet, vnde soluat. Neque Christus
Dominus eam remissionem obtinuit, sed satisfactioes super-
abundantes Deo obtulit, ex quibus, tanquam ex pretio, solu-
tioneque

etoneque sufficienti, per Pontificem applicatis in Indulgentiarum concessione, tum in Sacramentorum ministracione, & Sacrificio nobis debitum poenarum remitteretur. Deinde omnes Sancti inter se communicant, vel vnius corporis membra: ergo habent omnem communicationem possibilem: ergo communicant in satisfacionibus, quippe hæc communicatio nullum habet inconueniens: sed potius maximè expedit, ut pote quæ mutuum amorem, & charitatem auget: ergo assensenda est. Tandem Sanctorum satisfaciones superabundantes in Ecclesiæ thesauro repositæ per Pontificem applicantur fidelibus in suorum peccatorum remissionem. Ergo easdem poterunt Sancti fidelibus applicare, tempore, quo præstabantur, & sub suo dominio erant: siquidem ob defectum huius applicacionis ex benignitate Dei in thesauro Ecclesiæ repositæ fuerunt, nec petirent.

6. Arguente verò opposita sententiæ nullus sunt momenti. Ad primum fateor, debitum poenæ personale esse; ideoque tolli non posse, nisi per condignam debitoris satisfacionem, vel creditoris remissionem. At benignissimus Deus, sicuti contentus est satisfacione debitoris alias debita, contentus etiam est satisfacione aliena in fauorem debitoris oblata, in quo Dei benignitas, & misericordia elucet. At remissionem culpæ concedere ob aliena opera, nec diuinam bonitatem decebat, nec peccatori erat expediens. Cùm enim per propriam voluntatem se à Deo auerterit; expeditat non aliena, sed propria voluntate cõuertere. Testimonia verò Pauli ad Corinth. & ad Galat. de sententiæ Iudicij extremi loquuntur, in quo vniquique portabit, & soluet, prout in hac vita gessit. Quod diuinitus est à nostro instituto. Ad secundum respondeo, esse laetum dilectum de remissione poenæ temporalis: esse peccatis relictæ, & de merito gratiæ, & gloriæ: hoc enim propriis operibus expediebat comparari, cùm sit intrinsecæ, & supernaturalis hominis renouatio: at remissio poenæ, cùm à solo Deo creditori faciendâ sit, neque reddat hominem sanctiorem mirum non est, quòd alienis operibus, tamquam pretio, & solutione sufficienti comparetur. Ad tertium dico, esse nullo textu Scripturæ, & Conciliorum manifestè probetur hæc Sanctorum communiõ in satisfacionibus: probatur tamen, communi fidelium consensu, sub communione Sanctorum contineri, ut pote possibilem, & fidelibus conuenientem, diuinæque bonitati, & misericordiæ conformem.

7. Superest tamen difficultas, an hæc applicatio efficax sit; & infallibiliter effectum habeat. Star enim optimè, Deum nunquam remittere poenam pro peccatis debitam, nisi ipse peccator condignè in Purgatorio satisfaciatur, vel in hac vita sufficientem satisfacionem exhibeat, vel alius iustus propriam satisfacionem illi donet, sub hac tamen differentia, quòd satisfacionem vnius cuiusque pro se factam promittit acceptare semper: pro alio verò oblatam, quando sibi placitum fuerit. Quòsupposito, esto, vnius iustus suas alteri satisfaciones applicet, non inde inferatur, ei de facto applicari, quia non est certum, & infallibile à Deo acceptas haberi: cùm verò Deus illas acceptas habet, non gratis, & liberaliter poenam remittit, sed ob condignam solutionem.

Quòd verò Deus se ita gerat, càmque legem statuerit in remissione poenarum, & satisfacionum communicatione docuit Medin. tract. 3. de satisfact. quest. 2. & 3. Cord. lib. 4. de indulgent. quest. 5. ad 8. Bonac. disp. 6. quest. 2. p. 1. in fin. inclin. Coninch. disp. 10. nu. 59. dub. 7. Et probari potest primò ex differentia que operatur in Scriptura sacra, inter propriam, & alienam satisfacionem: nam de propria satisfacione passim est facta promissio acceptationis, ut colligitur ex illo Tob. 12. Eleemosyna liberat à morte, & purgat peccata. Dan. 4. Peccata tua elemosynis redime. 2. Paral. 33. Manasses per poenitentiam impetravit relaxationem à captiuitate. Et clariss. Paul. 1. Corinth. 1. dixit, non esse iudicandos, qui se ipsos iudicant, id est, puniendos non esse ob sua peccata, qui se in hac vita puniunt. Et 2. ad Corinth. 7. asserit, tristitiam secundum Deum operari salutem, & vindictam: quia vindicat peccata, quæ commisit. At de remissione poenæ ob alienam satisfacionem, nulla ostenditur acceptationis promissio: ergo referenda est diuino beneplacito. Secundò, cùm nostras orationes pro aliis fundimus, non infallibiliter postulatam impetramus: quia nulla adest huius concessionis promissio. Ergo idem dicendum est de satisfacione pro alio oblata. Tertio, diuinus honor læsus per peccatum humilitione propria, & vindicta in proprio corpore sumpta quodammodo reparatur, sed non sic aliena humilitione, & vindicta: ergo mirum non est, quòd propria satisfactio infallibiliter acceptatur: secus verò aliena.

8. Cæterum, alienam satisfacionem, sicut & propriam, infallibiliter acceptari, testis docuit D. Th. 3. contra Gentes, c. 118. ubi: Sicut per se ipsum, ita & per alium, potest aliquis satisfacere Deo. Et paulò inferius: Affectio charitatis in eo, qui pro amico patitur, facit magis satisfacionem Deo acceptam, quam si ipse pateretur. Si autem oblatam pro amico satisfacionem repellere Deus potest, manifestum est, non esse Deo acceptam aquò, ac si ipse pateretur. Et Pius V. in Catechismo, vbi de poenitentia n. 62. inquit: Qui diuina gratia præditi sunt, alterius nomine

possunt, quòd Deo debetur per soluere: quare fit, ut quodam patet alterius onera portare videatur. Et concludit: Nec verò de hoc cuiquam fidelium dubitandi locus relictus est, qui in Apostolorum Symbolo SS. Communionem profitemur. At non possunt Deo persoluere, si ipse Deus solutionem acceptare non tenetur: ergo ex sententiâ D. Thom. & Pij V. obligatus est Deus satisfacionem alienam, æquè ac propriam, acceptare. Et ita late probat Suar. disp. 48. sect. 3. à n. 3. & nos breuiter diximus tract. de poenit. pun. vlt. de satisfact. §. 1. Ratio est: quia ex suppositione; quòd Sancti in satisfacionibus communicant, & vnius satisfaciones aliis profunt, ut omnes Catholici fatentur, immeritò, & absque fundamento asseritur, hæc communicacionem non esse firmam & continuam; sed solum aliquando, & raro pro diuinæ voluntatis libero beneplacito: hæc enim restrictio nec charitatem fouet, sed diminuit; nec diuinam liberalitatem, & misericordiam commendat, sed coarctat; & nullum in Scriptura, neque in aliquo Concilio, aut Sancto, illius apparet vestigium, quòd amplius constabit ex oppositorum solutione. Ergo, &c.

9. Ad primum fateor, clariora esse in Scriptura testimonia pro acceptatione satisfacionis propriæ, quàm alienæ, ideoque certius esse, satisfacionem propriam acceptari. At non desunt testimonia Scripturæ, quæ alienam satisfacionem acceptari indicent, ut est Pauli 1. ad Corinth. 2. Adiuuantibus vobis in oratione pro nobis, ut ex multis personis eius quæ in nobis est, donationis per multos gratia agatur pro nobis. Quæ verba, ut expendit Chrylost. non solum de impetratione donorum, sed de venia, & remissione intelligi debet. Ad idem est 2. ad Corinth. 2. Cui aliquid donastis, & ego. Nam & ego, quòd donasti, si quid donasti propter vos, &c. Et quamuis nullus esset Scripturæ locus ex quo id conuinci possit, sufficit communis fidelium consensus, satisfaciones vnius aliis prodesse, & cùm non possit probari non prodesse, infallibiliter affirmandum est infallibiliter prodesse. Præterquam quòd testimonia adducta de propria satisfacione, nisi infallibilem acceptationem non ostendunt, sed eo ipso, quò satisfactio ad remittenda peccata, & poenas debitas consulitur, inferitur infallibiliter ad prædictum effectum prodesse: at sæpè Ecclesia consultat fideles, ut se inuicem in satisfacione peccatorum adiuent, restanturque alienas satisfaciones, ut proprias, prodesse. Ergo dicendum est, prodesse infallibiliter. Ad secundum neganda est consequentia ob discrimen impetrationis à satisfacione: impetratio enim non nititur operis dignitati, sed Dei liberalitati, & benignitati, & ab homine peccatore fieri potest: idè mirum non est, quòd effectum habeat infallibilem: sicuti neque habet oratio, quam quisque pro se offert. At satisfactio ab homine iusto, & Deo grato necessarid exhibetur: estque debiti condigna solutio: admitti ergo infallibiliter debet. Tertium argumentum solum probat, aptius propriam satisfacionem admitti, quàm alienam, sed eum vtraque admittatur ex diuina misericordia vtraque infallibiliter admittitur.

§. II.

Qualiter defunctis possimus nostris bonis operibus iustari.

1. Fide certum est, defunctos nostris bonis operibus iustari posse.
2. Debent tamen in Purgatorio existere: nam Beatiss. solum ad extrinsecum honorem prodesse possunt.
3. Damnatis nullo modo.
4. Neque animabus in Limbo existentibus.
5. Sed solum existentibus in Purgatorio.
6. Prosumt predictis nostra suffragia quoad satisfacionem.
7. Negant plures infallibiliter prodesse.
8. Verius est oppositum.
9. Fit satis opposita rationi.
10. Probat, nostris orationibus impetrari posse defunctis liberalem poenæ remissionem.
11. Verius est oppositum.
12. Argumenta in contrarium dissoluntur.

Fide tenendum est, nostris bonis operibus defunctos iustari posse. Etenim, cùm ipsi nobiscum communionem habeant, ut pote membra vnius corporis sub vno capite Christo existentia eorum onera portare poterimus, iuxta Ecclesiæ perpetuam traditionem, & praxim à Patribus, & Conciliis probatam, & manifestè declaratam. 2. Machab. 12. Sancta, & salubris cogitatio est pro defunctis orare, ut à peccatis soluantur. De qua re videri possunt Bellarm. lib. 1. de Purgat. cap. 1. Canisius in Catechismo, de Euchar. c. 7. & tit. de poenit. cap. de Purgat. Suar. tom. 4. in 3. part. disp. 48. sect. 4. & seqq.

2. Defuncti autem, quibus nostra suffragia prodesse possunt, sunt, solum in Purgatorio existunt. Nam Beatiss. neque ad remissionem, neque ad impetrationem nostra suffragia possunt deferri, ut dixit Augul. *varis in locis, præcipue in Eucharid.*